

Marie Phillips

Når guder er værst

På dansk
ved Marie Kopp

B A Z A R

Bazar Forlag ApS
Ny Østergade 10, 2.
1101 København K
www.bazarforlag.dk

Originaltitel: *Gods Behaving Badly*
Oversat fra engelsk af Marie Kopp
Forlagsredaktion: Astrid Lindeloff

Copyright © Marie Phillips 2007

© Dansk udgave: Bazar Forlag ApS, København 2008

Første gang udgivet i England i 2007 af Jonathan Cape Random House, London

Omslagsdesign og illustrationer af Adam McCauley / www.uncledutch.co.uk

Forfatterportræt: Niall McDiarmid

Sats: Pamperin - Grafisk

Tryk: Scandbook AB

1. udgave, 1. oplag 2008

ISBN 978-87-7604-168-7

Materialet i denne publikation er omfattet af lov om ophavsret.
Uden særskilt aftale med Bazar Forlag ApS er enhver eksemplarfremsættelse og
tilgængeliggørelse for almenheden kun tilladt i den udstrækning der er lovhjemmel
eller tilladelse gennem COPY-DAN, der er godkendt af kulturministeriet som
den fællesorganisation, der forvalter ophavsret i Danmark.
Udnyttelse i strid med lov eller aftale vil medføre erstatningsansvar eller
beslaglæggelse og kan straffes med bøde eller fængsel.

En

En morgen, da Artemis var ude at gå med hundene, så hun et træ, hvor der ikke burde være noget træ.

Træet stod for sig selv i udkanten af skråningen. For det utrænede øje hos en tilfældig forbigående lignede det sikkert et helt almindeligt træ. Men Artemis' øje var langt fra utrænnet, og hun løb igennem denne del af Hampstead Heath hver dag. Dette træ var nyt. Det havde ikke været der dagen før. Og med bare et enkelt blik kunne Artemis se, at det var en helt ny art, en slags eukalyptus, som heller ikke havde eksisteret dagen før. Det var et træ, som slet ikke burde eksistere.

Artemis gik over til træet, imens hun trak køterne efter sig. Hun rørte ved dets bark og mærkede dets ånde. Hun trykkede sit øre mod træets stamme og lyttede til dets hjerte, der bankede. Så så hun sig omkring. Godt. Det var tidligt, og der var ingen inden for hørevidde. Hun huskede sig selv på, at hun ikke skulle blive vred på træet, at det ikke var træets skyld. Så talte hun.

»Hej,« sagde hun.

Der var en lang tavshed.

»Hej,« sagde Artemis igen.

»Taler du til mig?« sagde træet. Det havde en svag australsk accent.

»Ja,« sagde Artemis. »Jeg hedder Artemis.« Hvis træet genkendte hende, viste det ikke nogen tegn på det. »Jeg er gudinden for jagt og ærbarhed,« sagde Artemis.

Tavshed igen. Så sagde træet: »Jeg hedder Kate. Jeg arbejder med fusioner og nyrehvervelser hos Goldman Sachs.«

»Ved du, hvad der er sket med dig, Kate?« sagde Artemis.

Der blev stille i temmelig lang tid. Artemis skulle lige til at gentage spørgsmålet, da træet svarede.

»Jeg tror, at jeg er blevet til et træ,« sagde det.

»Ja,« sagde Artemis. »Det er du.«

»Gudskelov,« sagde træet, »jeg troede, at jeg var blevet vanvittig.« Træet så ud til at tænke sig om en ekstra gang. »Faktisk,« sagde det, »så tror jeg, at jeg hellere ville være vanvittig.« Og dernæst, med håb i stemmen: »Er du sikker på, at jeg ikke er blevet vanvittig?«

»Ja, det er jeg sikker på,« sagde Artemis. »Du er et træ. En eukalyptus. En afart af *mallee*. Brogede blade.«

»Åh,« sagde træet.

»Jeg er ked af det,« sagde Artemis.

»Men med brogede blade?«

»Ja,« sagde Artemis. »Grønne og gule.«

Træet virkede tilfreds. »Nå, jamen så er der da det at være taknemmelig for.«

»Nemlig, sådan skal det lyde,« sagde Artemis opmuntrende til det.

»Nå,« sagde træet i en mere konverserende tone. »Så du er gudinden for jagt og ærbarhed?«

»Ja,« sagde Artemis. »Og for månen og adskillige andre ting. Jeg hedder Artemis.« Hun betonedes sit navn en lille smule. Det gjorde stadig ondt, når mennesker ikke kendte hende.

»Jeg vidste ikke, at der var en gudinde for jagt og ærbarhed og månen,« indrømmede træet. »Jeg troede, at der kun var én Gud. For alting. Eller faktisk, for at være helt ærlig, så troede jeg slet ikke, der var nogen Gud. Det er ikke for at støde dig.«

»Det gør du ikke,« sagde Artemis. Tvivlere var altid at foretrække frem for kættene.

»Men jeg må sige, at du ikke ligner en gudinde særligt meget,« tilføjede træet.

»Og hvordan ser en gudinde så helt præcist ud?« sagde Artemis, og der kom en skarphed ind i hendes stemme.

»Det ved jeg ikke,« sagde træet lidt nervøst. »Burde du ikke have en toga på eller sådan noget? Eller en laurbærkrans?«

»Og ikke en træningsdragt, mener du?« sagde Artemis.

»Noget i den retning,« tilstod træet.

»Tiderne skifter,« sagde Artemis. »Lige nu ligner du ikke en, der arbejder med fusioner og nyrehvervelser hos Goldman Sachs.« Hendes stemme antydede, at påklædningssamtalen var afsluttet.

»Jeg kan stadig ikke komme mig over, at du er en gudinde,« sagde træet efter en pause. »Wauw. I går ville jeg ikke have troet på det. I dag ...« Træet skuttede sig næsten umærkeligt, raslede med sine blade og tænkte lidt. »Hvis du er en gudinde,« sagde det, »betyder det så, at du kan gøre mig til et menneske igen?«

Det spørgsmål havde Artemis ventet.

»Det gør mig ondt,« sagde hun, »men det kan jeg ikke.«

»Hvorfor ikke?« sagde træet.

Træet lød så fortvivlet, at Artemis ikke kunne få sig selv til at svare, som hun egentlig havde tænkt sig: »Fordi jeg ikke vil.« »En gud kan ikke gøre det om, som en anden gud har gjort,« hørte hun sig selv sige i stedet, hvilket overraskede hende meget. Hun hadede at indrømme nogen form for svaghed, især over for et menneske.

»Mener du, at den fyr også var en gud? Ham der ... gjorde det her. Tja, det er jo indlysende nu. Jeg håbede vel, at han var hypnotisør.«

»Nej, han var en gud,« sagde Artemis.

»Øh,« sagde træet. »Kunne du gøre noget ved den røde setter? Jeg kan ikke rigtig lide den måde, den snuser rundt ved mig.«

Artemis trak den dumme hund væk.

»Undskyld,« sagde hun. »Hvad skete der egentlig helt nøjagtigt?«

»Jeg var bare ude at gå en tur i går, og så kom denne her fyr hen til mig for at snakke ...«

»Høj?« spurgte Artemis. »Lyshåret? Næsten ufatteligt smuk?«

»Netop,« sagde træet.

»Hvad sagde han?« sagde Artemis.

Barken på træet så ud til at ændre sig lidt, som om træet skar ansigt.

»Jeg, øhm ...«

»Hvad sagde han?« spurgte Artemis igen og lod en bydende tone slippe ind i sin stemme.

»Han sagde: »Hej. Vil du give mig et blowjob?««

Et blowjob. Hvorfor gjorde folk sådan mod hinanden? Artemis fik kvalme.

»Jeg sagde nej,« fortsatte træet, »og så sagde han: »Er du sikker, for du ser ud, som om du ville være god til det, og jeg tror virkelig, at du ville nyde det.««

»Jeg er virkelig ked af det med min bror,« sagde Artemis. »Hvis det stod til mig, fik han ikke lov til at gå ud uden opsyn.«

»Er han din bror?«

»Min tvillingebror. Det er ... uheldigt.«

»Nå, men jeg gik bare videre, og han fulgte efter mig, og jeg blev lidt bange og begyndte at løbe, og det næste, der skete, var ... ja, nu er jeg her.«

Artemis rystede på hovedet. »Det er ikke første gang, det her er sket,« sagde hun. »Jeg bliver virkelig nødt til at tale med ham om det.«

»Og så vil han gøre mig til menneske igen?«

»Helt sikkert,« løj Artemis.

»Så er der ikke nogen grund til at fortælle min familie derhjemme om, hvad der er sket,« sagde træet. »Godt. Men måske burde jeg melde mig syg på arbejdet. Jeg kan ikke rigtig tage på arbejde sådan her. Jeg havde min mobil på mig. Den burde være her et sted. Kunne du trykke min chefs nummer og holde telefonen ind til min stamme?«

»Jeg er bange for, at mennesker ikke vil kunne forstå dig,« sagde Artemis. »Kun guder. Og andre planter. Jeg ville dog ikke gøre mig den ulemphed at tale med græsset. Det er ikke så kvikt.«

»Åh,« sagde træet. »Okay.« Artemis gav træet tid til at lade denne information synke ind. »Hvorfor er jeg ikke mere oprevet over det her?« sagde det endelig. »Hvis du havde fortalt mig i går, at jeg ville blive forvandlet til et træ, er jeg sikker på, at jeg ville have flippet ud.«

»Du er et træ nu, ikke et menneske,« forklarede Artemis. »Du

har ikke rigtig nogen følelser mere. Jeg tror, at du bliver meget lykkeligere på den måde. Og du kommer til at leve længere, medmindre det bliver meget blæsende.«

»Bortset fra, at din bror vil gøre mig til menneske igen.«

»Selvfølgelig vil han det,« sagde Artemis. »Nå, men jeg må hellere se at komme videre. Jeg må se at få de her hunde tilbage til ... mine venner.«

»Det var hyggeligt at møde dig,« sagde træet.

»I lige måde,« sagde Artemis. »Farvel så. Vi ses snart igen. Måske.«

Det venlige udtryk i hendes ansigt forsvandt, før hun helt havde vendt ryggen til. Hundene så det og hylede i kor. Men de havde ikke noget at frygte. Det var på tide at tage hjem og finde Apollon.